

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 1 lutego 2017 r.

Poz. 662

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.16.2017 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 27 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 788 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr **XXXI/296/16** Rady Miejskiej w Zawierciu z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie **uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Zawiercie dla terenów: Borowe Pole, Stawki, Blanowice, Kromolów, Zuzanka, Warty, Wydra Zielona, Łońnice – etap I**

UZASADNIENIE:

W dniu 21 grudnia 2016 r. Rada Miejska w Zawierciu podjęła uchwałę Nr **XXXI/296/16** w sprawie **uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Zawiercie dla terenów: Borowe Pole, Stawki, Blanowice, Kromolów, Zuzanka, Warty, Wydra Zielona, Łońnice – etap I**

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cytowanej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej ustawą o planowaniu) w dniu 28 grudnia 2016 r. Prezydent Miasta Zawiercia przekazał organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawa oraz dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu.

W dniu 18 stycznia 2017 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Radę Miejską w Zawierciu o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa.

1) Rada Miejska w Zawierciu w § 8 ust. 5 ustaliła, że „w obszarze planu znajdują się obszary szczególnego zagrożenia powodzią, dla których obowiązują przepisy odrębne z zakresu prawa wodnego”. Jednocześnie w § 16 badanej uchwały ustalono przeznaczenie terenów: oznaczonych symbolami 1MN2-ZZ jako teren zabudowy jednorodzinnej położonej w obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a w § 26 oznaczonych symbolami 1MNU2-ZZ- 3MNU2-ZZ jako teren zabudowy jednorodzinnej i usług położonych w obszarze szczególnego zagrożenia powodzią. Ustawa z 8 lipca 2001 r. Prawo wodne (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 469 ze zm.) w art. 881 ust.1 precyzuje, że na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym między innymi budowy obiektów budowlanych, z wyjątkiem dróg rowerowych – co oznacza, że na tych obszarach nie należy przewidywać zabudowy. Należy podkreślić, że zasady wyrażone w ust. 1 art. 881 Prawa wodnego jako zakazy muszą być uwzględnione w planie miejscowym. Bez ich uwzględnienia dochodzi do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu zobowiązującego do określenia w planie granic i sposobów zagospodarowania obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Przy czym

sposób zagospodarowania określony w planie nie może być sprzeczny z postanowieniami art. 881 ustawy Prawo wodne. Tymczasem lokalny uchwałodawca z jednej strony (w § 8 ust. 5) odwołuje się do przepisów odrębnych, które wprost zakazują realizacji obiektów budowlanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, a z drugiej strony (w § 16 oraz § 26) ustala przeznaczenie tych terenów pod zabudowę. Oznacza to, że zapisy uchwały są wewnątrznie sprzeczne. Przepisy art. 881 w ust. 2 ustawy Prawo wodne przewidują wprawdzie, w drodze indywidualnej decyzji administracyjnej wydanej przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej, możliwość zwolnienia z zakazów określonych w ust.1 art. 881 i dopuszczenia do lokalizacji obiektów budowlanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, ale jedynie w szczególnych sytuacjach oraz przy jednoczesnym określeniu warunków niezbędnych dla ochrony przed powodzią.

2) Rada Miejska w Zawierciu w § 78 badanej uchwały ustaliła przeznaczenie terenów oznaczonych symbolami 1KK – 3KK jako „*obiekty i urządzenia komunikacji kolejowej*”. Jednak nie ustaliła dla tych terenów zasad kształtowania zabudowy zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu. Artykuł ten nakazuje obowiązkowo w planie miejscowym określać między innymi: wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej, maksymalną wysokość zabudowy. Tymczasem w badanej uchwale, przy dopuszczeniu zabudowy na tych terenach, nie ustalono parametrów zabudowy. Powyższe narusza art. 15 ust 2 pkt 6 ustawy o planowaniu.

3) Rada Miejska w Zawierciu w § 6 ust. 7 badanej uchwały ustaliła, że „*dla nowych źródeł ciepła nie dopuszcza się stosowania systemów grzewczych opartych o spalanie paliw w urządzeniach o średniorocznej sprawności energetycznej poniżej 80%*”. Podczas gdy art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz.U. z 2016r. poz. 672 ze zm.) stanowi, że „*Sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw*”. Natomiast w 96 ust. 6 pkt 3 tejże ustawy określono, że taka uchwała, między innymi, określa rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane lub parametry techniczne, rozwiązania techniczne, parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na obszarze określonym w tej uchwale. Zatem określanie parametrów technicznych, rozwiązań technicznych lub parametrów emisji instalacji grzewczych należy do kompetencji sejmiku województwa, a nie do kompetencji rady gminy. Ustalając, zakaz stosowania systemów grzewczych opartych o spalanie paliw w urządzeniach o średniorocznej sprawności energetycznej poniżej 80% Rada Miejska w Zawierciu naruszyła obowiązujący przepis art. 96 ustawy Prawo ochrony środowiska.

4) Rada Miejska w Zawierciu w § 12 ust. 6 badanej uchwały dopuściła na całym obszarze planu „*korzystanie z lokalnych ujęć wody*” nie doprecyzowując do jakich celów może być wykorzystywana woda z tych ujęć. Na rysunku planu zaznaczono „*pasy izolujące tereny cmentarza*”, przy czym odczytując skalę tego rysunku można wnioskować, że jest to pas odległy od granicy cmentarza o 50 m. Dla terenów znajdujących się w tym pasie uwzględniono w ustaleniach ograniczenia dotyczące przeznaczenia terenu wynikające z sąsiedztwa cmentarza. Jednak dla terenów znajdujących się w odległości do 150 m od cmentarza nie wprowadzono ustaleń, które uwzględniałyby fakt, że na tym obszarze wszystkie budynki korzystające z wody powinny być podłączone do wodociągu. Zgodnie bowiem z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze. (Dz.U. z 1959r., nr 52 poz. 315) „*odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone*”. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 w planie miejscowym określa się obowiązkowo: „*szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy*”. W świetle powyższego brak uwzględnienia ograniczeń wynikających z położenia cmentarza względem terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną oraz mieszkaniową jednorodziną i usługi oraz dopuszczanie na terenach położonych w odległości mniejszej niż 150 m od cmentarza lokalnych ujęć wody bez zastrzeżenia, że nie mogą one służyć do „*czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych*” w sposób istotny narusza obowiązujące przepisy prawa.

5) Ponadto Rada Miejska w Zawierciu w § 53 ust.1 pkt 1 badanej uchwały ustaliła przeznaczenie terenów oznaczonych symbolami 1PE – 3PE jako teren eksploatacji powierzchniowej, wskazując w § 53 ust.1 pkt 4 że po zaprzestaniu wydobycia ustala się rekultywację terenów poeksploatacyjnych w kierunku zadrzewień,

zakrzewień oraz wód (teren 1PE) oraz w kierunku zadrzewień, zakrzewień (teren 2PE). Ustalenie to sugeruje, że eksploatacja powierzchniowa jest przeznaczeniem tymczasowym, a docelowym przeznaczeniem terenu 1PE i 2PE będzie zieleń (zarzewienia, zakrzewienia, wody). Należy zwrócić uwagę na obowiązek wynikający z § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587; zwanego dalej rozporządzeniem) który stanowi, że „ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane”. Tymczasem w ustaleniach § 53 badanej uchwały nie tylko nie ustalono zasad kształtowania docelowego zagospodarowania, ale nie określono terminu do którego ma być prowadzona eksploatacja powierzchniowa, a po którym nastąpi docelowe zagospodarowanie terenu. Powyższe wskazuje, że zapewne zamysłem uchwałodawcy było wskazanie jako jedynego przeznaczenia tego terenu - eksploatację powierzchniową, jednak zapisy § 53 ust. 1 pozostawiają wątpliwości interpretacyjne.

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Na podstawie art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna.

O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę. Zgodnie bowiem z art. 28 ustawy istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. W przedmiotowej sprawie, wskazane naruszenia zasad sporządzania planu, dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia nieważności w całości uchwały **XXXI/296/16** w sprawie **uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Zawiercie dla terenów: Borowe Pole, Stawki, Blanowice, Kromolów, Zuzanka, Warty, Wydra Zielona, Łośnice – etap I.**

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Z-ca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Aleksandra Kroczek

Otrzymują:

- 1) Rada Miejska w Zawierciu
- 2) a/a.